

Peix a l'sfaxiana a Le Corail

Text i fotografia: **Joan Manresa**
joan.manresa@telefonica.net

Segons les informacions, Sfax (Tunísia) és una ciutat on no hi ha arribat el turisme i que, per tant, conserva la seva autenticitat. I està molt bé anar vagant i traçant itineraris a mesura que el cos, el cor i les circumstàncies ho demanen. Ja hi havia estat una vegada, molt de passada, quan un hivern em vaig embarcar per arribar a les Illes Quèrens. Amb el bons temps de l'octubre, aquesta vegada tindria ocasió de conèixer un poc la ciutat. Passejar, menjar peix, beure vi blanc de la terra i comprovar si, entre la ciutat i jo, hi havia bones vibracions. El trajecte des de Tunis, fet amb un tren ràpid, va durar unes quantes hores. Mirar el paisatge, amb oliveres i la mar insinuada, beure un te, obrir l'ordinador per enviar missatges... Tot entretenia i tot venia bé. Llavors, tot just arribat, quedava clar que a la part central de la ciutat tot es trobava a tocar de mà. La medina, el

Aquestes coses passen molt sovint: les primeres hores són difícils, no hi ha enteniment, perquè la ciutat va per una banda i el visitant per l'altra

punt més interessant, a uns centenars de metres de l'hotel.

La medina, ben encerclada per muralles, té tota l'autenticitat de les coses que han sobreviscut sense grans transformacions. Hi ha les fruites, les verdures, la carn, les espècies, les tovalloles, les catifes i tot el catàleg habitual de coses que es veu a altres indrets del país. Però a Sfax es presenta d'una manera natural i sense ningú que t'obligui a la compra. Quan arribà l'hora del dinar, el restaurant triat no em va satisfer gaire. El peix a l'sfaxiana no feia llarg. Tampoc l'encarregat de l'establiment, que va venir a la taula amb una cigarreta encesa amagada dins les mans. Cercava bon dinar i tranquil·litat sense fum, cosa que no

havia trobat al "bon restaurant" que m'havia recomanat un taxista. Aquestes coses passen molt sovint: les primeres hores són difícils, no hi ha enteniment, perquè la ciutat va per una banda i el visitant per l'altra.

I si canviava d'hotel? En vaig triar un, però estava ple. Després de dinar, l'endemà tornaria a Tunis. Només havia anat a Sfax per dinar? Potser. D'entrada, el restaurant Le Corail em va agradar. I més quan m'indicaren que tenien una sala sense fum. Magnífic. Tot estava impecable. Tant, que no hi havia cap taula ocupada. Peix a l'sfaxiana? Sí, naturalment. I una botella de Selian blanc. Tenia temps per dinar i arribar d'hora a l'estació. M'ho passava molt bé. I dubtava: seria una bona idea quedar algun dia més? Potser era el vi i el moment, però la ciutat i jo ja ens estimàvem un poc. Però me n'anava. Em sobrava temps per arribar a l'estació, així que amb un taxi vaig visitar el port pesquer. Quan ben decidit entrava a l'estació, un empleat em va informar que feia dos minuts que el tren havia sortit. No fotis! La tornada a Tunis, dins un petit vehicle estibat de gent i amb la nit que ens agafà a mitjan camí, no fou gens meravellosa. Però Sfax i jo ja ens dúiem molt millor.

Text: **Melcior Comes**
melciorcomes@gmail.com

Els intel·lectuals

Què és un intel·lectual? Durant molt temps ens hem regit per la idea que un intel·lectual és un ésser capaç de guiar moralment les societats, un home dotat amb una especial clarividència que li permet construir un discurs d'acceptació o rebuig d'alguns dels trets més significatius de la realitat.

Un intel·lectual, doncs, és un guia, o almenys un orientador. La seva seria una feina difícil, possiblement la més complicada de totes: governar l'esperit dels homes i portar-lo a quotes més altes de plenitud, de cultura, potser de benestar material. Durant el segle XX els intel·lectuals han fet, molt sovint, un paper vergonyós; Julien Benda va escriure *La traïció dels intel·lectuals* per denunciar l'abandó que molts intel·lectuals havien fet de la seva missió socràtica: per Benda, els intel·lectuals han de defensar la Veritat, el Bé, la Justícia, més enllà de sectarismes polítics, de nacions o de bàndols, d'organitzar "les passions col·lectives". La feina de l'intel·lectual és criticar, no caure en gràcia a ningú, obligar-se a manifestar el seu descontentament, sense componiments ni tripijocs, sense doblegar-se als interessos creats buscant-hi un pessebre. "Pensar és dir no", deia Alain. Després del segle XX, amb tots els seus intel·lectuals agenollats a la idolatria del feixisme, o del comunisme, o de qualsevol gran quimera presumptament redemptora, el paper de l'intel·lectual queda altre cop en un destret, havent-nos de demanar per a què serveix en les modernes democràcies.

Tanmateix, els intel·lectuals continuen tenint un paper preminent a les nostres societats; sembla que no és així, i que ens governa la frivolitat o l'opurtunisme, però hem de concloure que moltes de les idees més significatives, almenys pel que fa als grans vectors de la nostra vida en comú, són idees sorgides de la ment d'intel·lectuals eminents. Pensem simplement en dues d'aquestes idees: "el fi de la història" de Francis Fukuyama, i "el xoc de civilitzacions", de Samuel P. Huntington. Per bé o per mal, dues idees sorgides de la ment de dos intel·lectuals nord-americans han regit la vida del globus durant les últimes dècades, preconitzant els beneficis de la democràcia liberal o assumint la impossibilitat d'estendre més enllà de la cultura occidental aquesta democràcia, en oposició a la parusia que Fukuyama anunciava, empès per l'eufòria que va despertar la caiguda del mur de Berlín.

Com sigui: un intel·lectual té per objectiu recordar la complexitat, el maldecap del món, refredar les eufòries, ressaltar els detalls que queden negligits. I denunciar els abusos, i matisar davant allò que ens volen fer creure que és el Bé Absolut.

Plat de peix a l'sfaxiana al restaurant Le Corail a Sfax (Tunísia).

STNF

cultural@diaridebalears.com

PRESIDENT EDITOR: Pere A. Serra **DIRECTOR:** Miquel Serra **CONSELL DE DIRECCIÓ:** Miquel Alenyà, Llorenç Capellà, Miquel Ferrà i Martorell, Guillem Frontera, Llorenç Valverde **DIRECCIÓ I COORDINACIÓ DE L'ESPIRA:** Josep M. Llauradó **HAN COL·LABORAT EN AQUEST NÚMERO:** Pere A. Pons, Sebastià Bannasar, Jordi Rourera, Àlex Martin, Pau Waelder, Jaume Salvà, Gabriel Bibiloni, Bartomeu Fiol, Javier Matesanz, Pere Ferrando, Joan Manresa, Melcior Comes **Diari de Balears. Passeig Mallorca, 9A. 07011. Palma 971788322 cultural@diaridebalears.com**

Amb la col·laboració de:

Consell de Mallorca
Departament de Cultura i Patrimoni
Direcció Insular de Política Lingüística

"SA NOSTRA"
CAIXA DE BALEARS